Cromatica compoziției astrale

On Aprilie 26, 2018

Expune-ți teoriile despre artă în cadrul proiecției vizuale a unui mesaj sau a unei idei, pentru o perioadă de timp suficient de lungă în fața destinului, cât să poată fi înregistrate în nemurire.

Mi se pare că trăiesc dintr-un reflex al prelungirii contextului de viață, într-o iluzie a nemuririi ce se vede neatinsă de adierea care cu m-a îmbrățișat înălțimea unei stări de comuniune cu ceva exterior mie, ceva imaterial care se învârtește în jurul axei unei fenomenologii stranii, dar naturale.

Dintr-o dată, implacabilă, realitatea virtuală își întoarce spatele, se abandonează în eter, criteriul suprem al unei interpretări în oglinda unui timp revolut, pentru a fi contemplată într-o adiere de vânt blând și liniștit, făcându-mă să înțeleg cât se poate de concret că ceea ce consolidez, legând sublim culoarea de emoție, poate dispărea dintr-o dată la fel ca un artist anonim din altă epocă.

Factorul instinctiv al sentimentului unic și total care învinge timpul prin multiplele unghiuri în care poate fi cercetat argumentul culorii vibrante și a opțiunilor nelimitate de asortare în contextul completării unui tablou de mare rafinament, într-o demență a deziluziei numită "Setea de infinit", este o corelație prestabilită dintre raza de lumină aruncată asupra lucrurilor ascunse în trecut și percepția glorificării modelului istoric al curentelor artistice.

Arta mea are ca rimă simbolul culorii în universalitatea unui creator de mare altitudine, nu în felul în care ea este percepută ca senzație vizuală de contemporanii care îi accesează magia, ci mai cu seamă în felul în care sunt înțelese principiile și importanța folosirii culorii în generarea efectelor psihologice și a valorilor de luminozitate reflectate într-o operă fără sfârșit numită istorie, în spiritualitatea unor generații care se succed într-o devenire continuă.

Cel mai înalt, mai subtil și mai reprezentativ rezultat al artei este osteneala de a reconstitui un moment esențial istoric pornind de la imaginea copleșitoare a ficțiunii devenită realitate.

Leadership: Efortul tău de a reconstitui un anumit trecut se regăsește în arta de a configura un univers ficțional dintr-un plan al realității în care contrastul dintre două aspecte opuse definește extensia unui nou simț?

Iar cum realitatea trebuie să fie exprimată în termeni artistici, fără de care trăirile cele mai intense, reduse la starea de visare trecătoare, nu ar putea în nici un chip să se traducă în acțiune, sunt constrâns să adopt o atitudine de maximizare a gratuității și contemplativității artei, precum și a spiritului de autoobservare care domnește, de regulă, în spațiul unei creații autentice care orânduiește o lume proprie.

The Three Ages of Man este una din operele maestrului Tiziano Vecellio care inspiră o măreție amplă printr-un cod al culorilor vii. L-am întrebat de ce preferă să redea sensibilitatea și puritatea prin intermediul culorilor deschise, iar Tiziano zâmbind pentru prima oară în viața lui mi-a răspuns: "În ciuda dominanțelor reci în care se amalgamează cele mai pure și mai subtile albastruri cu reflexele verzi, prezența roșului și a nuanțelor gălbui, contopite într-o lumină molcomă, lirică, creează o armonie calmă, de o intensă vitalitate."

Am înțeles atunci că structura cromatică a operei sale viza identificarea lumii construite de

un poet, în comparație cu lumea reală. Trecutul vieții unui artist este prelungirea unei idei în eternitate. Iar contrastul dintre două aspecte opuse - persistența și schimbarea - care facilitează înțelegerea conceptelor și echilibrul compoziției, definesc extensia unui nou simț numit: drumul destinului.

Leadership: Încerci să dai o definire convențională rolului emoționant pe care îl joci în puterea destinului, pentru o perioadă în care compensațiile muncii tale îndârjite nu țin pasul cu expansiunea evenimentelor mici din marea istorie?

În ciuda limitărilor pe care mi le-a impus arta vie a prezentului apăsător care nu se poate lepăda de trecutul pe care încă îl idealizez ca pe un fel de standard al bunăstării și liniștii interioare, aproape de tăișul unor întrebări fără răspuns, am reușit să-mi duc creația la nivel de confruntare cu destinul unor eroi uitați de mult, chiar dacă lumea lor s-a îndreptat rapid către un apus inevitabil.

O stranie stângăcie a desenului mă reprezintă în orice timp, părând a fi posibil de asociat cu călătoria unui *l'esprit de finesse* într-o realitate virtuală, ca o înfruntare a destinului rupt parcă din filme, cu limitele unei lumi neînțelegătoare, pierzându-mă în îmbrățișarea unei țesături grafice mereu supravegheată de revelațiile unei subiectivități pure, cu adevărat eternă și imuabilă.

Ușor, ușor, mă rătăcesc pe drumul destinului, spre înțelegerea adâncă a unui întreg numit "fuga în alt tărâm" unde să-mi vindec rănile sufletului căpătate în urma bătăliilor prin care am trecut, fără diagnostic sigur, fără supraveghere, fără tratament, în universul tematic al literaturii finlandeze, în care Mika Waltari ar avea un cuvânt greu de spus: "Destinul meu mai are încă multe vieți de suportat până să împart hrana divină cu zeii".

Aș vrea să vă povestesc mai multe despre bătălia navală de la Lade, fiindcă nici acum nu-mi dau seama cum am scăpat cu viață din haosul de nedescris din care se detașau urletele disperate a celor ce mureau. Puțini își mai amintesc istoria ei. Când iscusința lui Dionysios s-a prefăcut într-o victorie imposibilă, la fel ca trecerea mea prin bucla timpului, el a exclamat dintr-o bucurie de nedescris: "Dacă aș avea o sută de corăbii ca aceasta și dacă pe ele ar fi doar bărbați din Phocaea, aș putea cuceri toate mările lumii."

Partea de fericire a unui comandant decurge, la fel ca în cazul pictorilor, dintr-o percepție fină a ridicolului că sfârșitul are întotdeauna un nou început.

Mi-ar fi plăcut să redau doar într-o singură culoare întregul parcurs al bătăliei, dar timpul meu, în numele nu știu cărui principiu de artă, îmi scapă din mâini. Semn că încă trăiesc în *illo tempore* , în plina iluzie a eternei reîntoarceri la ceea ce a fost la început, în legătură cu reluarea mersului lumii ca o reîncepere a Creației.

Cromatica compoziției astrale sugerată de mine prin verdele crud al naturii, în contrast cu roșul cărămiziu al ruinelor și albastrul inimitabil ce bate înspre gri care are darul de a le da războinicilor un aer fantomatic, surprinde starea de sens a unei lumi care își schimbă succesiv decorul, de fiecare dată conform stilului și abordării unui artist care se pune în slujba artei numită subtil: renaștere în nemurire.

Source: https://neculaifantanaru.com/cromatica-compozitiei-astrale.html